

længer var Philip Salomons tilkommende Svigersøn. Samtidig udtalte han sin Forundring over dette Brud med det rige Købmandshus, ja søgte endogsaa at udfritte ham om Grunden til det. Men da rejste Per sig med en Mine, der ligesom slog Manden paa hans Mund, og sagde:

„Kort og godt. — Det er virkelig Deres Mening, at De ikke vil skaffe mig et Laan som det, jeg her taler om?“

Proprietæren blev igen lidt usikker. Denne bydende Tone genvakte et Øjeblik den frygtagtige Respekt, Per i sin Tid havde indgydt ham ved sin Optræden overfor Max Bernhardt. De tykke Arme var sunket ned, Hænderne laa foldede over Bugen, Tommelfingrene drejede rundt, og de smaa, hvidfrynsede Øjne saae op paa Per med et grundende Udtryk, mens han endnu engang i Stilhed gjorde hans Regnskab op og vejede Muligheder og Risiko med hinanden.

„Nej,“ — kom det efter endte Overvejelser som et Træskospark. „Jeg vil it' befat mig med'et.“

Næsten før Ordene var udtalte, havde Per grebet sin Hat og var ude af Døren.

Udenfor blev han roligere. Han sagde til sig selv, at han ikke havde nogen Ret til at beklage sig. Han havde selv været med i den kannibalske Offerdans omkring Guldkalven. Hvad Under, at Dyret stangede nu, da han ikke længer vilde blote!

Men hvad skulde han gøre? Penge maatte han skaffe. Han ejede knap hundrede Kroner i Kontanter.

Han var gaaet ind i Frederiksberg Have. Længe sad han her paa en Bænk og brød sit Hoved med at finde en Udvej. Og den Opfindsomhed, der var hans Styrke som Tekniker, svigtede ham heller ikke under disse Vanskeligheder. Da han en Timestid efter rejste sig og gik hjem, havde han sin Plan færdig. Han vilde henvende sig til Oberst Bjerregrav, hvem han jo ovenikøbet var et Besøg skyldig. Dog var det ikke hans Mening at prøve paa at laane Penge af ham; Obersten skulde blot være hans Mellemand og Fortaler overfor Etatsraad Erichsen, den bekendte Mæcen, som han engang havde set i det salomonske Hus, og som, saavidt han vidste, før havde understøttet Folk af hans Fag. Netop fordi han havde truffet Etatsraaden i sine forhenværende Svigerforældres Hjem, kunde han ikke faa sig til personlig at søge ham; og forresten vilde det i alle Tilfælde falde ham svært at gaa op til en fremmed Mand i et saadant Anliggende.